

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον έτος τουτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Ο Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω εξυπάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — διότι τους άνέχομαι.
Μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'σ'τ' Έξωτερικών,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τ' Έλληνικών.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

Έτος χίλια δτεκάσσα κι' δγδοήκοντα έννέα,
και αυτός ό χρόνος άθχχ περισευμάτα γινάτα.

γιά τά ξένα ύμωσ μέρη — δεκαπέντε και 'σ'τ' χέρι.
'Αλλ' ιδού συνδρομηταί — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άνκρατ' — δέν παύει συνδρομητής.
Κι' ούτε θίλω νταραβίρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' εμάς.
Μέσ' τ'ών φόρων την άγάρα — κι' ό Ρωμής μας μία δεκάρα.

Ιουνίου δεκάτη έβδομή,
από ήλιο πυρόνουν οι δρόμοι.

Διακόσα πενήντα κι' έπτά,
καλοκαίρι δίχως λεπτά.

Σ'τόν μεγάλο Δεληγιάννη,
πού ταξείδι τώρα κάνει.

Δεχθήτε τον, Παρισινοί... καλώς να σας όριση...
ας τόν δεχθή κι' ό Μπούφαλομ' Έρυθροδέρμωνομήνος...
ό Θεωδώρακης έφυγε και πάει 'σ'τό Παρίσι
'σ'τό τμήμα του σιδηρ Παντιά να έκτεθ' κι' έκείνος.
Προσέχτε, Παρισινοί, και σύ, βρε Βουλαντζέ,
μήπως ό στρατηλάτης μας σας πάρη 'σ'τό μεζέ.

Ο ζέφυρος τής άσπρας του μπαρμπέταις ως φυσά,
ας ρίπητ βλέμμ' άτάραχον 'σ'τών θαλασσών τά βάθη,
δνείρατα τριγύρω του ως βλέπη περισσά,
κι' ούτε στιγμήν ναυτίσιον και ζάλην ως μη πάθη.
'Ο Θεωδώρακης έφυγε...ας πάη 'σ'τό καλό...
μπουνάτσα του εχόμεθα και ήσυχο γιγαλό.

Ο Θεωδώρακης έφυγε... εις τό Παρίσι φθάνει...
τί τάχατε να σκέπτεται; τί τάχατε θά κάνει;
'Στόν Πόργον τόν θεόρατον του 'Αίφφελ άνέβη
και άπ' έκει έπισκοπών και τούς πολέμους άδων
'σ'τους δχλους τών Παρισινών με στόμφον ρητορεύει,
καθώς όμιλει: άλλοτε 'σ'τά πληθή τών Αρκάδων.

'Αλλόν' άνφάν ντε λά πατρί!... φωνάς άκούει κι'
[άλλας...]
έκτείνει πρὸς τό άπειρον φρενήρης τας άγκάλας,
τόν Κλεμανσώ περί βουλ'ς και άλλων έρωτ'θ,
πρὸς δλους υποκλίνεται, τούς πάντας χαιρετ'θ,
και οι Φραντζέζ' οι φίλοι του τόν βλέπουν σάν 'χαζοί
ένφ συνδιαλέγεται με τόν Καρνὸ μαζί.

Είς τό Παρίσι με τόν νοϋ νομίζω πὸς γυρνῶ...
τόν βλέπω 'σ'τά 'Ηλύσια μαζί με τόν Καρνῶ...
'Εξασφαλίζει πρὸς καιρὸν του κόσμου τήν ειρήνην,
έμπρὸς του και ό Μπούφαλο με χάσκον στόμα μένει,
αὐτὸς έπὸυ κατέκοψε τήν Χ ε ι ρ α τ ῆ ν Κι τ ρ ι ν ῆ ν,
πού είχε γιά πατέρα της τή Μ ε τ ῆ τ ῆ ν Κο μ μ ε ν ῆ ν:

Σαστίζει με τούς λόγους του τών φίλων του ό νοϋς,
'σ'τόν Θεωδώρακη χαρτοσιά κι' ό Βουλαντζέ δέν πιάει,
τρελλάινει και τόν Μπούφαλο και τούς Παρισινούς,
και νύκτα 'μέρα τραγουδοῦν τὸ μαρς τοῦ Δεληγιάννη.
'Ο Θεωδώρακης έφυγε και πάει 'σ'τό Παρίσι...
δεχθήτε τον, Παρισινοί... καλώς να σας όριση.

